

LJUDSKI GLAS.

11. številka. Izhaja na mesec dvakrat. — Velja za celo leto 3 gold., za pol leta gold. 1.50. — Vredništvo, opravištvostvo: Gradišče št. 9.

V Ljubljani 24. junija.

Inserati: Polt-vrsta, ako se tkrat tiska 5 kr., 2krat 4 kr. in ako se 3krat ali večkrat tiska 3 kr. — Rokopisi se ne vračajo. Nefrank. in anom. pisma retour.

III. l. 1884.

Častitim gg. naročnikom!

Skoraj vstopimo v drugo polovico tretjega leta našega delovanja na časnikarskem polju. V teku tega časa pridobil si je naš list mnogo prijateljev med našo inteligenco, a tudi mnogi protivniki našega poštenega podvzetja niso še omolknili. Ni naš namen tukaj razpravljati raznovrstne ovire, katere so nam naši neprijatelji od prvega začetka stavili, ker je to vže itak znano, a z ponosom smemo izreči, da smo njih lažnjive trditve in sumničenja, da naš list ne bode izhajal, s tem ovrgli, ker, kakor smelo objavimo, naš list vedno bolje napreduje in si zmerom več prijateljev pridobiva. Premda so mu nekateri časniki zlovoljno mrtvaške liste prinašali, nastopili smo vendar šesto polulelje v nadi, da bode — ako Bog dá — naš list še mnoga leta izhajal in s prepričanjem, da mu je njegovo izhajanje za to leto zagotovljeno.

Ako se nekoliko na naše delovanje v prid ljudstva nazaj ozremo, moremo zaznamovati marsikatero vspehe, katere smo dosegli z našimi predlogi. Mi smo naše deželno-zborske zastopnike opozorili na bremena kmetskega stanú in naveli sredstva za njih olajšavo; mi smo se trudili za zboljšanje delavskih in obrtnijskih razmer na postavnem potu, mi smo sploh pisali za vse stanove: za ljudstvo. Marsikaj smo uže dosegli, a kar še nismo, hočemo dalje zastopati v nadeji, da nam bode sedanja pravična vlada še to priznala, kar nam postavno gré.

V tem zmislu, kakor do zdaj, uredovali bomo naš list tudi naprej, ogibali se bomo vsacega strankarskega boja in le takrat bomo se oglasili, kadar se bode našemu národu kaka krivica zgodila, kajti i mi, katerim so naši neprijatelji zlovoljno národno izdajstvo očitali, i mi hočemo se bojevali za národne svetinje do zadnje kapljice krvi. V plujca Nemca se nikdar po nepotrebnem ne bomo zaletavali, kajti vsak národ je svoje časti vreden, dokler se ne pregreši zoper nas.

Zastopali bomo vedno le duševni in gmotni blagor našega ljudstva in upamo, da bomo z pravičnimi našimi nazori kmalu pri vsem ljudstvu prerili, kajti resnica prej ali slej zmaga. Resnico

ljubi Bog in z njegovo pomočjo upamo si naše stališče vtrditi.

Vabimo torej vse ljudske prijatelje k mnogobrojni naročbi in sedanje naročnike prosimo, naj nam blagovoljno zvesti ostanje in svojo naročnino ponové. Ob enem najljudneje prosimo, da nam oni gg. naročniki, ki so se kaj na dolgu, novce vposljejo, kajti izhajanje vsacega lista je od plačevanja naročnine odvisno.

V prihodnjih številkah prinašali bomo zanimive podlistke brez nadaljevanja, ker so nam obljubili izvrstni slovenski pisatelji svojo pomoč.

List veljá do konca leta . . 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravištvostvo:

F. Suhadobnik.

„Jaz hočem mir med svojimi narodi!“

V kratkem praznovali bomo obletnico onih za zgodovino mile nam Kranjske tako pomenljivih dnij, ko je naš cesar med nami bival.

Gotovo bodo ti krasni dnevi vsacemu Kranjcu vse žive dni v najlepšem spominu ostali, gotovo si bode vsak te dni v duhu preblagega našega vladarja in praznično obliko bele Ljubljane in drugih krajev, katere je cesar sê svojim obiskom osrečiti blagovolil, predočil. Kako lepi so bili ti dnevi, kak zlati mir vladal je med nami, vsi smo bili le enega duha, le ene misli, kako da bi najvrednejše mogli te dneve praznovati. Vsako peresce na drevji, vsaka cvetlica na livadi se je videzno priklanjala cesarski majesteti, vsa narava je bila krasnejša, kakor sicer. Angelj miru razprostiral ni samo simbolično na Kongresnem trgu svoja krila nad našim mestom, tudi v resnici zavladal je najboljši mir v naši deželi, kajti vladarjeve besede: „Jaz hočem mir med svojimi narodi!“ zadonele so iz Beča tudi do nas in vsak si je prizadeval, željo dobrotljivega našega cesarja izpolniti. Omolknili so vsi strankarski hujskači, sporazumeli so se vsi in edini med seboj pričakovali osrečevalni prihod cesarjev.

In danes? — Ni še leto dni minolo, ko se nas je zopet ona strast poprijela, ko nekdanj, in še hujše, kajti takrat razcepjeno bilo je naše prebivalstvo le v dve stranki, zdaj se je pa celó narodna stranka, katera je od nekdanj trdno stala kakor skala, razcepila v več strastnih strank. Zdaj se narodnjaki med soboj bolj koljejo, ko nekdanj z Nemci, zdaj je še le nemir v pravem pomenu besede nastal.

„Jaz hočem mir med svojimi narodi!“ glasé se cesarjeve besede, in mi Kranjci, zmerom znanodobri državljani, izpolnujemo takó željo našega vladarja? Hočemo li v tem razporu obhajati obletnico cesarjevega bivanja med nami? Gotovo je ta razpor Nj. Veličanstvu v veliko žalost in nam v majhno čast. Najvrednejše praznovali bi obletnico s tem, ako se sporazumimo, ako postanemo edini, ko nekdanj. To je naša dolžnost, da povelja cesarska spolnujemo, in tudi našemu narodu, kateri vsled tega razpora hira, smo dolžni, da skupno delujemo narodu v prid, cesarju pa v veselje.

Strankarski boji nobenemu narodu niso bili še v korist, koliko menj nam, ko smo še slabi, da ne rečemo, «v otročjih črevljih.»

Ni treba nam dalje pojasnjevati, kolike nevarnosti pretijo našemu narodu vsled tega razpora v domačem taborji, in le toliko poudarjamo, da je skrajni čas, da se zopet zedinimo, kajti dosedanja needinost nas nikdar ne more dovesti do pravega cilja. Podajmo si toraj vse stranke v domačem taboru zopet roke, sprijaznimo se tudi z Nemcem in izpolnila se bode želja našega vladarja in naš narod bode okreval.

Še enkrat toraj, opustimo sovraštvo mej soboj ter bodimo prijatelji. Delajmo skupno za blagor naše očetnjave in gotovo bomo v edinosti prej kaj dosegli, kakor z preprirom. Najlepše praznovali bomo pa obletnico s tem, ako si kličemo: «Bodimo edini vsi narodi, kateri bivamo pod mogočnim sceptom avstrijskega cesarja Frana Josipa I., čegar besede so: „Jaz hočem mir med svojimi narodi!“ —k.

Zabavni del.

Podonavski vtisi.

(Nekoliko iz dnevnika iztrganih listov. Po Ed. Jelinku podaja i + a.)

(Konec.)

Nobeden popotnik ne prezrè, da rumunsko obrežje Donave dela v primeri k bregu bolgarskemu nanj dosti bornejši in žalostnejši vtis. Bolgarsko obrežje je veselejše, zelenejše, višje — rumunsko nizko in pusto! Toda življenje na obeh teh bregovih podava taisto razmerje in obraz.

To vse pa so le vnanjosti in pogledovaje na ta kraj se nehoté spominamo, da imajo Rumunci v svojej usodi z nami Slovani mnogo društvenega. Tudi Rumuni so národ malo obrajtan in nespoštovan. Svet vé o njih sedaj skoraj ravno toliko, koliko je vedel pred sto leti in po tem jih tudi sodi. Tu in tam izide kaka strokovnjaška knjiga o Rumunih, toda čita se kakor nekaki spis o afrikanskih národih. Od vsega, kar se v Rumunskéj godí, «svet» gotovo največ zanimiva tó, da rumunska kraljica piše — nemške pesni in

vender! Tudi Rumuni delujejo in zaslužujejo imena prebujajočega se národa. Da je narod rumunski manjši nego národ nemški in da mu je bilo treba se mnogo boriti z svojo usodo — to ni njegova krivda. Njegova krivda tudi ni, da tudi dandanes pripovedujejo o luksusu in ošabnosti bojarov bajke, na katerih prenehavajo vrlo pogosto vsakoršne znanosti takó zvanih poznavalcev socijalnih razmer evropskih národov.

Mi Slovani pak ne bi smeli iti za vzgledom takšnih «učenjakov», marveč dosti bolj bi nam kazalo, jemati ta národ marnejše v pozor, kateri ne zgolj sê svojo zgodovino, marveč tudi z jezikom ima z nami takó mnogo društvenega. V rumunščini se glasi slovansčina, kakor v nobenem drugem, v jednakej stopinji ž njo stoječem jeziku.

Najočividnejše spričevalo stikov Rumunov z Slovani je jezik. V rumunščini nahajamo sicer mnogo tujih prvin, madjarskih, turških, grških in nemških, toda nobeden od teh jezikov ni imel na rumunščino takó obsežen vpljiv, kakor ravno jezik slovanski, zlasti bolgarski. Rumunska slovnica in slovar sta prenapolnjena z slovansčino. Znano je tudi, da so rumunski govorniki Rumunij

cirilske pismenke, torej slovanske. Prva njih knjiga (Geradijeva zbirka pridig, izdana l. 1580. v Brašovi) tiskana je v cirilici.

Še le proti koncu XVIII. stoletja so jeli nekateri rumunski pisatelji po vzgledu drugih romanskih národov rabiti latinico. Besed slovanskih je v rumunščini takó veliko, da se glasé skoro v vsakem zlogu. V primer navajam tukaj le nekoliko «rumunskih» besedic iz običajnega govora: slugâ, obraz, národ, zid, prag, pridvor (dvorišče), pôhar (kozarec), snop, pluh, živina, lebede (labud), žrtvi (žrtva), duh, žele, pohvalâ, slav (slava), vreamé (vreme = čas). Enake razmere se javljajo tudi v rumunskéj slovnici.

«Božji sin Slave», P. J. Šafařík, je dejal, da je v rumunščini petina besed slovanskih.

K temu v resnici ni treba ničesar dodajati.

* * *

Ruščuk ima malo znamenitostij, toda dosti zanimivih strani. To, kar veže pozornost popotnika na bolgarskéj Donavi drugje, pojavlja se tukaj še v karakterističnejšem obrazu. Poulično življenje, pretkano z orientalno zmesjo, podava skoro priku nove in nove predmete, od ka-

Izvirni dopisi.

Izpod Krima. V dan 17. t. m. pobila je toča vse poljske pridelke. Uže v tretje obiskala nas je letos ta šiba božja in kar nam ni v prvi- ali drugikrat uničila, nam je tretjikrat. Vse naše njive in travniki so tako pokončani, da še v prihodnjih letih nobene žetve pričakovati ni. Letina je začetkom kaj lepo kazala in z veseljem smo jesen pričakovali. Mislili smo, da bomo z prodajo poljskih pridelkov svoje davke in druga raznovrstna plačila poravnali, a človek misli, Bog obrača. Zdaj nimamo ničesar več pričakovati in v drugič zarad razkopane in s peskom posute zemlje ne moremo več saditi in sejati. Kaj nam je storiti? Z tužnim srcem zremo v prihodnost! Naznanili smo sicer škodo po toči pri c. kr. okrajnem glavarstvu, a to nam zamore k večjem nekoliko pri davkih odpisati, oziroma odpisanje prouzročiti, a škode nam ne more povrniti. Marsikateri bo znabiti rekel, da smo mi sami krivi, ker se nismo zoper točo zavarovali, pa mi imamo uže tako preobilo plačil, katerim ne moremo zadostiti. Redke parcele, na katerih toča ni vse popolnoma uničila, nam bodo tudi komaj kakkega vžitka donesle, kajti vsled vednega deževja ne moremo niti kositi niti žeti. Nasi kraji so pač v obupljivem položaji. Bog nas se usmili. Danes prvokrat in žalibog v tej žalostnej zadevi v Vaš cenjeni list poročam in upam, da boste te vrstice priobčili, ker vem, da tudi Vi obmilujete ubozege oratarja. —M.

Iz Litije. Gospod urednik, uverjen sem, da boste tudi iz našega kraja kratek dopis sprejeli, premda ne prinaša nobene posebne novice. Omeniti hočem le minoli nedeljski večer, kateri mi bode v večnem spominu ostal. Bili smo združeni v gostilni «pri lepej Liziki»; mnogo nas je bilo, a kar je glavna stvar, tudi nežni spol bil je dobro zastopan, in vsled tega bila je zabava tem večja. Neprijetno vreme, katero brzkone tudi belo Ljubljano nadleguje, razpodilo nas je z našega strelišča, kjer smo bili popoldan združeni. Brez vsacega pogovora sešli smo se pa vendar vsi zopet v gostilni gospoda Lavrenčiča in ob enem tudi zapazili mnogo odličnih gostov iz Zatičine. Prijateljsko občevanje se je takoj pričelo, in zahvaliti se moramo uljudnosti velečastitega našega c. kr. okrajnega glavarja gospoda Grila, da smo večer tako prijetno doprinesli. Gospod glavar napil je v svojih krepkih, jedernatih govorih dobro nam došlim gostom iz Zatičine, in iz vseh ust odmevali so glasni «slava»-klici. O tej priliki moram mimogredé svoje začudenje izraziti, da na izvrstne govore gospoda glavarja nobeden gospodov Zatičinarjev

terih, vsaj v prvem hipu se dozdeva, da večkateri pohaja iz «Tisoč in ene noči.» Tu so številni minareti, džamije, barake in stavbe najrazličnejše arhitekture, ulice tesne in vijugaste, bazarji, polične pekarnice, blizu zraven pak turški mirodvorji, po katerih begajo zanemarjeni psi; tu vidimo kometke s čistim pariškim krojem, tam zopet turobno postavijo turške starke, kavarnice, gostilnice, kolo-dvor in pristajo . . . Po pozornem sprehodu po mestu opazimo še knjigarja (pri katerem se prodaja Jirečkova historija bolgarskega národa), pa bolgarsko orožnico; da, tudi bolgarsko državno brodogradilno podjetje, obstoječe mislim iz treh malih, čednih parobrodov. Poznejši še obhod pojavlja zopet nove zanimivosti.

Ne dvojim, da bo čez malo let Ruščuk po svojih spremembah močno naličeval Belem Gradú. Tudi tukaj bodo propadli minareti in džamije, in na njih grobèh se zasvetijo spomeniki čilega duhá nadepolnega národa bodočnosti.

Danes je premožen Turek v Ruščuku že bela vrana. Zato se pa očividno krepí bolgarski živelj. Enake razmere javljajo se tudi na deželi. V najbližji okolici Ruščuka ležeče vasí Kula, Čiflik

in Dolapi, od katerih zlasti prvi dve imata mešano prebivalstvo bolgarsko-turško, očiščujajo se polagoma.

V Dolapih sem obiskal krčmarja. Pri kozarcu kislega bolgarskega vina jela sva se prijateljsko razgovarjati.

«A od kod si ti?» * reče visoki krčmar.

«Iz Prage.»

«In kje je to?»

«Za Dunajem . . . daleč tam . . . v Češkej.»

«Ali imate tam tudi Turke?»

«Nikakor.»

«Ste jih izgnali?»

«Ne, pri nas jih nikdar nismo imeli. Imamo samo enega Turka na mostu, a ta je iz kamena.»

«Tedaj ni živ.»

«Seveda ni.»

«Oj, kako krasno mora toraj biti v tej vašej Pragi . . .»

Končam svoj kratek dopis, ter kličem vsem našim gospodom trikratni: slava! X.

Iz Notranjskega. Ne zamerite mi, da Vam nisem uže toliko časa ničesa poročal iz naših krajev; pa vsaj uže sami veste, kako redko se nahajajo med nami novice, ktere bi tudi Vas druge zanimivati mogle. — Dežja imamo dosti, mi kakor Vi, letina skrbi našega kmeta isto tako, kakor povsod, s politiko se pa nemamo dosti časa ukvarjati; da se listi med soboj kavsajo, tega smo že vajeni; vsaj pravijo, da kavsanje med listi je časnikarska zabéla, prazna slama se je mlatila in se bode, res je, da stvar narodu več škoduje, nego koristi, ali pet prstov na roki ni ena, ravno tako ni pet politikarjev enega mišljenja, kar eden odobrava, mu drugi pobijajo, povsod pa je pomešanega malo egoizma, rekel bi, tudi materijalizma, in tako je prepír gotova stvar.

Meni pa vse nekaj družega bolj važnega na srci leži, kot časnikarski prepíri, in to so: naši gozdi. — Ne bode dolgo trajalo, ko bodo naši gozdi po polnem na Notranjskem izginili, in le nekaj malega bode ostalo za spominek tistim, kateri so tako lahkomišljeno zapravljali

in Dolapi, od katerih zlasti prvi dve imata mešano prebivalstvo bolgarsko-turško, očiščujajo se polagoma.

V Dolapih sem obiskal krčmarja. Pri kozarcu kislega bolgarskega vina jela sva se prijateljsko razgovarjati.

«A od kod si ti?» * reče visoki krčmar.

«Iz Prage.»

«In kje je to?»

«Za Dunajem . . . daleč tam . . . v Češkej.»

«Ali imate tam tudi Turke?»

«Nikakor.»

«Ste jih izgnali?»

«Ne, pri nas jih nikdar nismo imeli. Imamo samo enega Turka na mostu, a ta je iz kamena.»

«Tedaj ni živ.»

«Seveda ni.»

«Oj, kako krasno mora toraj biti v tej vašej Pragi . . .»

* * *

Neizrekljivo vtujen in po soparici omedlen, vrnil sem se necega večera v svoj hotel k »Švi-

* V Bolgarskej se sploh tika

zaklad, ktereга vrednost poznali niso. — Srce mora človeka boleti, ko vidi, da kmetje vse posekajo, kar jim pod sekíro dojde. Tramiče, kateri bi imeli čez nekaj let desetero vrednost, se vidi na sto in sto voz izvaževati in jih po slepi ceni prodajati, mar ni visoki vladi znano to neopravičeno postopanje naših kmetov?

Kam bomo prišli z našimi lepimi gozdi, če se to izgozdovanje strogo ne prepové. Čemu potem pogozdovanje Krasa, če si bomo sami vstvarili Kras? — Tukaj bi se moralo na to gledati, da bi imela c. kr. žandarmarija nalogo, vsak les pod postavno mero za konfiscirati, v prvi vrsti pa skladišča lesa večkrat kontrolirati, ker ravno lesni trgovci so večinoma vzrok te malomarnosti, kjer tako reč seveda pod ceno kupijo. Toraj zdaj je treba na to gledati in na to delati, dokler je čas, da se gozdi ohranijo, to je pravi in glavni kapital naših kmetov, in če to zgubijo, vse zgubijo, in le prehitro se bomo z revščino seznanili.

Upam, da bojo moje priproste besede pravo mesto zadele.

Iz Vipave. Čudno se Vam bo zdelo, da je tudi iz naše vipavske doline oglasil se priprost dopisovalec za Vaš cenjeni list, da tudi naše dozdej prav žalostne razmere slovenskemu svetu nekoliko opiše.

Revni smo Vipavci v prvi vrsti radi tega, ker se imamo z elementarnimi neizgodami toliko boriti. — Kdo bi ne poznal moč vipavske burje, ne samo po zimi, ampak tudi po leti, katera dostikrat kmetu občutljivo škodo napravi, cvetje osuje, trto pokvari itd. Majhni so naši pridelki, in če še ti ne poratajo, zgubljeni smo. Tudi letos smo imeli mnogo upanja na dobro letino; kmet se je veselil, da bode dosti vina pridelal, in marsikateri siromak si je na to nado za neizogibljive potrebe na ta račun kak goldinarček izposodil, — žalibog, da je šel ta up v resničnem pomenu besede po vodi, ker dež je uničil trtno cvetje, in peto leto je uže, kar se imajo Vipavci z slabo letno boriti.

Če se v ozir jemljejo davki, kateri se kmetu ne polajšajo, dalje domače potrebe in živež naših prebivalcev, kateri je po elementarnih neizgodah popolnoma uničen, lahko je razvidno, kakovi reveži da smo.

Nam se zdi, kakor da bi bili mi na Kranjskem popolnoma pozabljeni, kar je tem verjetnejše, ker imamo jako slabo zvezo z našim glavnim mestom Ljubljano. — Vsak previden človek bode odobral, da bi za našo dolino veliko boljše bilo, ako bi bila zvezana z Goriško, kajti naši pridelki se večinoma izvažajo v Gorico, ali pa tudi v Trst.

carji.» To je baje najboljši hôtel v Ruščuku, shajališče izbranega občinstva. Ne veliki vrt je tu nagrada za vse. Napotil sem se v zatišje k osamljenej mizici. Mir in hladen vetrič me je skoro napol zazibal; bdel sem še sicer, toda za stvari okrog mene se nisem dosti brigal . . .

Tu se mi je zdelo iznenada, kakor bi bil v — Češkej. Nekaka čarovna pesem me je sprebudila vljudno in nežno mi poljubivša moje sence z pozdravom domovine . . . Poslušal sem kakor v sanjah v opojnem razkošji našo národno himno «Kde domov muj?!» (Kje dom je moj) . . .

Še danes se zahvaljujem za to milo in nepozabljivo osupnenje svojemu rojaku Šebku, knezovemu kapelniku bolgarske vojaške godbe, ki tudi za mejami svoje domovine marno gojí národno česko godbo. Njegova bolgarska kapela igra mnoge česke skladbe in pesni. Vsled tega tudi pride, da česka pesen na dolenjem porečji Donave ni kak tuj napev . . .

Drugo jutro sem se poslovil sè slovansko Donavo. Rumunska železnica odpeljala me je iz Djurdjeva v Bukarešt.

Skrajni čas bi bil, ako bi deželni poslanci se pri zboru tudi nekoliko na našo dolino in njene potrebe ozirali, in nas boljše k beli Ljubljani pritisniti skušali. — Tudi mi smo ponosni, da smo sini vrle kranjske zemlje, mi čutimo njeno veselje in bolešt, ali treba bi bilo tudi, da bi se ona na naše velike potrebe ozirala in nam naše bolečine olajšati skušala.

Mi pa bomo tudi našo hvaležnost po vsem skazali, nikoli ne bomo pozabili, da smo v prvi vrsti Slovenci, in ostalo nam bode geslo: Vse za vero, dom in cesarja!

Domače zadeve.

— (Njega Veličanstvo) cesar in kron-princ Rudolf podasta se 5. ali 6. prihodnjega meseca v Polo, kjer bodeta pet dni ostala. Tri dni bode trajal manöver.

— (Knezoškofom ljubljanskim) je bil imenovan kanonik sekovske škofije č. gosp. Jakob Missia. Bodoči gosp. knezoškof je rojen v Ljutomeru na Spodnjem Štajarskem, je 45 let star ter znan kakor jako učen mož; zmožen je slovenskega, nemškega, laškega in francoskega jezika. Bog daj, da bi on mnogo koristil našej slovenskej Kranjski.

— (Predsednikom deželne sodnije v Ljubljani) imenovan je nadsodnikisvetovalec g. Kapretz, znan kakor jako izvrsten jurist in zaslužen mož; čestitamo, da bi še dolgo let služboval in koristil državi, mnogo hvalisanja pri takó vrlem gospodu bi bilo tu nepotrebno.

— (Zakrament birme) delil bode dne 13. julija tržaški škof gosp. dr. Janez Glavina. V dan 14., 15. in 16. julija pa bode nekatere tukajšnje bogoslovce blagoslovil za mašnike.

(Most črez Ljubljano), kake tri četrt ure nad Ljubljano, želijo naši Krakovčani in Trnovčani. Zares dobro in prepotrebno bilo bi, ako bi naš mestni zastop to željo vrlih naših predmesčanov izpolnil, kajti ustrezno bi tudi bilo ob enem vasem: Matena, Strahomer, Ig, Črna vas, Iska loka, Tomišelj in Brest-Ker bi nov most mnogim županijam v korist bil, razdelili bi se lahko stroški za napravo mostu med dotične prebivalce, in brez posebne težnje za posameznika ustrezno bilo bi veliki potrebi za naše predmeščane in okoličane. Kje naj se bi ta most zidal, dotičniki sami se niso edini in tudi mi nečemo v tej zadevi kak predlog staviti. Z temi vrsticami izpolnili smo svojo dolžnost v tej zadevi, a izvršitev je v drugih rokah.

— (Rante na šentpeterskem nasipu) so neobhodno potrebne in napravile so se — kar nas jako veseli — na naš predlog takoj na onih krajih, kjer so še manjkale. Da so naši dotični predlogi opravičeni bili, razvidljivo je iz sledečega dogodka: V dan 18. t. m. zalete la sta se konja z vozom, na katerem je bil les naložen, v rante na šentpeterskem predmestju in hlapec bil je vsled tega v smrtnej nevarnosti. Ko ne bi rant bilo, zletel bi se bil hlapec z konjem vred v Ljubljano.

— (Gospod Hugo Eberl), znani naš so-meščan, prevzel je gostilnico na Koslerjevem vrtu. Tam se toči dobra pijača ter se dobivajo cena in okusna jedila. Zdaj je čas za obiskovanje Koslerjevega vrta in zeleti je, da ga p. n. občinstvo ne pozabi.

— (Kalenje ponočnega miru) ne prouzročujejo samo neomikani ljudje, tudi med takozvano inteligenco se časih ponočni nemirneži nahajajo. In to so tisti, ki z nekako čudovito strpežljivostjo do pozne ali celó rane ure po glasovirih tako neusmiljeno brenkajo, da sosedom ni moč spati. Posebno v «novih hišah» pri Latermannovem drevoredu se sliši čestokrat tako neusmiljeno trpinčenje glasovirov, da bi si človek kar ušesa zamašiti moral. Ko bi ti prijatelji godbe le pomislili da v istej hiši tudi drugi

ljudje bivajo, ki si, od resnega dela vtrujeni, želé spanja, ali celó bolniki, katerim je blago-dejno spanje tako potrebno. Sploh je pa ome-njen kraj v vedni godbi. Po dnevi naša ušesa trpinčijo «Werkelni» in godba pri «ringelspilu,» po noči pa brenkanje na glasovirih.

— (Nove svetilnice) so v trnovskem predmestju jako povoljnost učinile, ker skrajni čas je uže bil, da se je magistrat tudi tega mestnega oddelka usmilil in željam tamošnjih prebivalcev vstregel; paziti bi bilo pa tudi treba od strani našega magistrata na to, da bi se tudi svetilnice o pravem času prizigale, ker dostikrat se zgodi, da mora davkoplačevalec (posebno v zimskem času) po temnih ulicah koračiti, ko so se uže skoraj vse plinove svetilnice naveličale goreti.

— («Šikovo» hišo odstraniti) bilo bi za naše mesto jako potrebno, kajti pridobili bi potem sposoben prostor za razprodajo tržnega blaga. Vsak nepristransk človek bode nam gotovo priznaval, da sedanji tržni prostor nikakor ni za glavno mesto Kranjske in zeleti je, da se na kakem drugem kraju prodaja tržnega blaga vpelje. Kakor čujemo, je posestnik «Šikove» hiše pri volji, to za naše mesto nikakor lepo stavišče za primeroma majhno ceno prodati, in zeleti je, da bi naši mestni očetje v tej stvari kaj ukrenili.

— (Ribniška.) Janez: To je pa uže odveč, da vedno dežuje. — Martin: Res je huda za kmeta. Jutri nameravam kositi, toda kaj pomaga, ker ne vem, ako bode ugodno vreme ali ne. Kaj misliš? — Janez: Ne vem, kaj bi rekel, toda moja sina vse vesta, ker sta «študirana.» — Martin: Prosim te, vprašaj jih. — Janez: Dobro, takoj se vrnem. — Martin, vrnivšemu se Janezu: No kaj pravita? — Janez: I, uganila sta jo, eden pravi, da bode deževalo, drugi zopet, da bode lepo vreme. Vidiš li, da moja sina vse vesta, kajti prorokovanje enega bode gotovo obveljalo.

— (Veliko slavnost) priredi «Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici» na dan 6. julija t. l. Obžalujemo, da jako zanimivi spored zarad pomanjkanja prostora ne moremo objaviti, kajti iz njega je razvidljivo, kako vrlo dobro naši goriški bratje napredujejo.

Drobtinice.

— (Sviloprejk) so letos nenavadno dobro kazale. Vsled tega se je bilo listje silno podražilo. Ljudje so zastavili veliko rečij, da so listje kupovali. Svilodi so bili zdravi, a prišel je mráz in je vse uničil. Škoda, katero ljudje trpijo, je neizmerna. Kar so prodali, morali so oddati pod ceno, kajti ne dobi se najmanjše konkurence.

— (Poreški škof) je namenjen, kakor se splošno govori, prečast. gospod Ivan dr. Flapp, profesor cerkvene zgodovine in cerkvenega prava na goriškem osrednjem seminišči. Dotična pisma so baje šla že v Rim, odkoder se pričakuje odgovor.

— (Blagoslovljenje zastave.) «Slov. bralno in podporno društvo» v Gorici blagoslovi 6. julija svojo zastavo. Društvenice tržaškega podpornega društva podarijo zastavi trak v vrednosti 125 gld. Slava jim!

— (Izgubil) se je v Podgori na Goriškem pred 14 dnevi ali 3 tedni dvanajstletni deček, o katerem se ne vé, kam je prišel. Delal je v tovarni, kjer mu je bilo na plači nekaj odtegneno. A tistega dne ni za njim ni sledu ni tiru.

— (Morilca lastnega očeta) Pierra in Martina Gironde obsodila je porotna sodnija v Parizu k smrti. Obravnava je pokazala, da sta nečloveška morilca lastnega očeta v kleti sė skiro ubila ter potem v nek potok vrgla. Za to nenaravno zločinstvo je pač vsaka kazen premajhna.

— (Dinamit v Pulji.) V Pulji zaprli so nekega Godino, ker so pri njem 5 kil dinamita našli. Godina trdi, da je dinamit od nekega Carnevala dobil. Tudi tega so v zapor dejali. Lahoni še vedno ne mirujejo, treba nam je toraj na naših mejah pozora.

— («Črna roka») imenuje se neko zločinsko društvo v Madridu, katero vsacega neprijatelja roparije k smrti obsodi in obsodbo tudi izpolni.

— (Neverjetno pa vender resnično.) V Švici nekje sešla sta se po dolgej ločitvi zopet dva Angleža. Dobro sta se imela in konečno se vsak v svojo gostilno poda. Komaj sta v svoje sobe vstopila, ko jih istodobno mrtvoud zadene.

— (Zakon — hud jarem.) K nekemu župniku pride nedavno mladenič z naznanilom, da namerava sosedovo Miciko v zakon vzeti. Župniku se takoj čelo zgrbanči in mladeniča svari pred tem korakom. «I, ko se pa tako dobro razumiva,» mu odgovori zakonski kandidat. «Pa se potem ne bosta, — ga zavrne božji mož, — takoj ti hočem to dokazati.» Pelje potem preplašenega mladeniča v sosedno sobo, kjer sta ravno pes in maček iz ene in tiste skledje prav prijateljsko jedla. «Glej, — reče župnik — ta dva se tudi prav dobro razumita, dokler sta prosta, a takoj postala bosta ljuta protivnika, ako jih bodem zvezal.» Na to vzame vrvico ter ž njó psa in mačko zveže. Komaj se je to zgodilo, prične uže pes nad mačko brenčati, a ona povzdigne hrbet in se neusmiljeno zapodi v svojega tovarša ter ga do krvi razpraska. Zakonski kandidat to zapazivši, razumil je takoj gospodovo primeró ter spokorjen odšel, rekoč: «Prej, ko bi dopustil, da bi me žena pretepala, in da bi med nama nemir postal, ostane rajše — fant.» Sic!

— (Kako se zamore očistiti blago iz bombaža?) Pšenične otrobi v osmim delu teže robe, katera je za očistiti, naj vsiplje v kupren kotel in z vrelo deževno vodo popari. Potem naj se roba med poparjene otrobi položi ter neprenehoma kakih deset minut meša. Ko se je to zgodilo, naj se pustijo otrobi in blago ohladiti ter se slednje z mrzlo vodo od otrob očisti. Očisteno blago pridobilo je zopet prvotno barvo in je kakor novo. Pranje z milom je za obleko jako škodljivo.

— (Wassermundt) imenuje se morilec, kateri je v Pragi zemljemerca Brzorada z mersarskim nožem vsled ljubosuma usmrtil. V dan 20. t. m. so ga v materni hiši prijeli, ko je ravno pri mizi sedeč iz pipe pihal. Morilec je star 23 let, je bil v Beču enoletni prostovoljec ter je sedaj kadet pri topničarjih.

Tržne cene v Ljubljani

21. junija 1884.

Hektoliter banaške pšenice 8 gold. 80 kr.; domače 8 gld. 51 kr.; ječmen 4 gld. 87 kr.; rež 5 gld. 53 kr.; ajda 5 gld. 53 kr.; proso 5 gld. 36 kr.; turšica 5 gld. 40 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 50 kr.

Izjava.

Midva podpisana prekličeva vse v prvej številki „Ljudskega Glasu“ l. 1884 proti osobi gosp. Ivana Železnikarja objavljene napade in obžalujeva da sva se na podlagi slabe informacije posluževala **popolnem neresničnih in lažljivih izrazov.**

Maks. Ivanetič.
Ferd. Suhadobnik.

„THE GRESHAM“ zavarovalni zavod za življenje v Londonu.

Ravnateljstvo za Avstrijo:

Dunaj, Gizele cesta št. 1, v lastnej hiši zavarovalnice

Ravnateljstvo za Ogersko:

Budimpešt, Fran Jožefov trg št. 5, 6, v lastnej hiši zavarovalnice.

Imetje zavarovalnice frk 83 780 016 90

Letni dohodki gledč zavarovalnine

in obresti z dné 30. junija 1883 „ 16 602 367 70

Izplačalo se je dotičnim zavarovan-

vancem od prvega delovanja zavoda (1848) več ko „ 139 950 000 —

V zadnjih dvanajstih mesecih oglašilo se je novih društvenikov za „ 65 726 175 —

Skupni znesek vseh od začetka društva vloženih zavarovalnih

oglasil „ 1260 777 854 55

Pravila se dobijo in natančneje poizvé pri

glavnem zastopu v Ljubljani:

Tržaška cesta šte. 3 v drugem nadstropji

pri

Valentinu Zeschko.

Poslano.

Želodec sme se pač gospodar in oskrbnik naših življenskih moči imenovati, ker le z njegovo pomočjo se zavžita jedila v tečnost spreminjajo.

Želodec je nevtrudljiv in priden delavec, kateri se nikoli ne spočije in vedno le edino za ohranjenje našega zdravja skrbi.

Če pa ta nesebični pridni minister našega trupla le nekoliko oboli, potem oslabijo takoj njegove moči, dobra njegova volja ne pomaga ničesar in nemore več svojo službo redno izvrševati in vsled tega trpimo le mi ljudje.

Koliko nevarnih boleznij ima svoj vzrok v slabem želodcu!!

Prva skrb vsacega človeka naj toraj bude, da varuje ta dragoceni organ svojega trupla pred vsakim napadom!!

In kaj je boljše sredstvo zoper vsako želodečno bolezen kakor

Piccoli-jeva želodečna esenca!

To esenco izdeluje lekarnar Piccoli v Ljubljani „pri angelju.“ Dobre in koristne lastnosti te esence so pre dobro znane, toraj ni treba daljšega opisovanja. V kratkem le toliko, da ta Piccoli-jeva esenca zmerom zoper vsako želodečno bolezen gotovo pomaga!

Gospodu **Gabrielu Piccoli-ju**,
lekarničarju v Ljubljani.

Z veseljem Vam poročam, da sem cvet za želodec, kojega Vi izdelujete, rabil z najboljšim vspohom pri težkem prebavljanju in zoper zlato žilo.

Trst dne 28. novembra 1883.

Dr. D. Agostini, praktični zdravnik in kirurg.

Cvet za želodec Ljubljanskega lekarničarja Piccoli-ja, katerega sem velikokrat zapisoval bolnikom, je jako dobro sredstvo v slučajih zaprtja in zlato žile.

Prouzročuje hitro izpraznjenje brez bolečin in ne da bi dražil čreva.

Trst meseca januarja 1884.

Dr. Cambon, zdravnik za ženske in oči.

Cvet za želodec, izdelan po izvrstnem lekarničarju G. Piccoli-ju, je prav dobro sredstvo proti vsem boleznim v želodcu in trebuhu, ki imajo svoj zvir v pomanjšanju živnih moči, zaradi česar morem podpisani z najmirnejšo vestjo priporočati ta cvet.

Trst meseca januarja 1884.

Dr. vitez pl. Goracucchi, zdravnik c. kr. Lloydove družbe.

Veliko let se zdravim s čistili različne bolezni, najboljše sredstvo pa je Vaš cvet za želodec, ki ima prednost, da prouzročuje mnogo izpraznjenj, ne da bi dražil čreva.

Trst dne 1. oktobra 1882.

Dr. Pardo, praktični zdravnik.

Pozor!

Najizvrstnejše

istrijsko vino

liter po 48 kr.,

najboljše metliško vino

liter po 40 kr.,

najokusnejše bizeljsko vino

liter po 40 kr.

dobiva se edino le v vinotoču

na Starem trgu št. 12, pritlično.

K obilemu obisku vabi

gostilničar.

A. Mayer-jeva

zaloga piva v steklenicah

v Ljubljani

priporoča izvrstno

marčno pivo

iz pivovarne bratov Koslerjev

v zaboječkih po 25 in 50 steklenic.

C. kr.

privilegij za zboljšanje šivalnih strojev.

Ivan Jax

Ljubljana, Marije Terezije cesta, hotel „Evropa“.

Zaloga

raznovrstnih šivalnih strojev

za rodovine in rokodelce, za rabo vsakršnemu potrebnemu šivanju. **Izdelovalnica strojevih stol in posameznih delov.** — Zaloga šivank, ovirna in olja. — Vsak pošten trgovec, šivilja in privatna oseba dobi proti prav malej doplači na mesečne obroke v znesku 5 gl. njegovim zahtevam primeren šivalen stroj; poročstvo damem na pet let in zastoj poučujem. Tudi pri meni ne kupljene šivalne stroje popravljam.

Adolf Eberl

stavbeni in pohištvni barvar, izdelovalec slikanih napisov, lakirnik.

Lastna fabrikacija

oljnatih barv, lakov in firnežev.

Prodaja na debelo in drobno.

Ljubljana,

Marijin trg, tik franciškan-skega mostu.

Cenilniki se pošiljajo na vse strani, kdor jih želi.

Hugo Eberl

stavbeni in pohištvni barvar, izdelovalec slikanih napisov, lakirnik.

Zaloga

oljnatih barv, lakov in firnežev

po najnižji ceni

v g. Vilharjevej hiši za franciškansko cerkvijo.

Cenilniki

pošiljajo se na vse strani, kdor jih želi.

Na prodaj

je lep, dobro obvarovan

voz za kočiranje

s premakljivo streho.

Cena jako nizka.

Natančneje izve se pri vredništvu „Ljudskega Glasu.“

Izdajatelj in odgovorni vrednik Ferdinand Suhadobnik.

Brez te *varstvene znamke*, postavno zavarovane, ima se to zdravilo po dr. Maliču smatrati kot *ponarejeno*.

Schußmarkt.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križu ter živcih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa, če se rabi, pa mine po polnem trganju, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samc „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ s zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Zahvala.

Gospodu pl. Trnkoczy-ju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinske bolezni na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezvspešno rabili. Ko je pa bolezen čimdalje hujša prihajala in uže več dnij niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski ovet po 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res imel je čudovit vspoh, da so se po kratkej rabi oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam torej dr. Maličev protinski ovet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednakej bolezni priporočam. Vašej blagorodnosti pa izrekam najprisrčnejšo zahvalo, z vsem spoštovanjem udani

Fran Jug, posestnik v Šmariji pri Celji.

Planinski zeliščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prsne in pljučne bolečine 1 steklenica 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

jetrno

olje

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpustke in bezgavne otekline. 1 steklenica 60 kr.

Salicilna ustna voda,

najboljše za ohranjenje zob ter zobnega mesa in takoj odpravi smradljivo sapo iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kri čistilne kroglice, c. kr. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se uže tisučkrat sijajno osvedočile pri zabasanju človeškega telesa, glavobólu, otrpnenih udih, skazenem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatuljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6. škatuljami 1 gold. 5 kr. Razpošilja se le jeden zavoj.

Naročila iz dežele izvrše se tekoj v lekarni pri „Samorogu“

Jul. pl. TRNKOCZY-ja na Mestnem trgu v Ljubljani.